

Nasz chleb powszedni

Gdy mówimy o *naszym chlebie powszednim* to nie zawsze mamy na myśli chleb w dosłownym znaczeniu. Dla dziecka powszednim chlebem jest codzienne chodzenie do szkoły, dla dorosłego codzienna praca, dla chorego zmaganie się z

chorobą, dla biednego znoszenie dolegliwości związanych z biedą. To jest nasz chleb powszedni – mówią stróżowie prawa, którzy każdy dzień odkrywają jakieś przestępstwa, tropią złodziei, tropią pijanych kierowców. Chleb powszedni to po prostu proza życia, codzienne zdarzenia.

Prośba o *nasz chleb powszedni* jest ważną częścią Modlitwy Pańskiej. Pojawia się bezpośrednio po tej części, która dotyczy święcenia imienia Bożego, pełnienia woli Bożej. Chleb powszedni jako pokarm, jako kromka chleba, ale także jako realizowanie swojego życiowego powołania, w codzienności. Bo przecież *nie samym chlebem żyje człowiek*? Tak jak żegnamy się przystępując do każdego posiłku, tak samo powinniśmy znakiem krzyża rozpocząć i kończyć każdy dzień, zaczynać pracę, podróż, a nawet odpoczynek. Mistrzowie życia duchowego właśnie to uznawali jako szczyt pobożności człowieka: życie w obecności Bożej. W każdej chwili, w ciszy serca, mogę z miłością wzywać imię Jezusa, Maryi, imiona Świętych. W każdej chwili mogę powtarzać proste słowa: Jezu, ufam Tobie, Panie, Ty wszystko wiesz, Ty wiesz, że Cię kocham. W ten sposób życie w bliskości Boga stanie się naszym chlebem powszednim. **[prob.]**

Zaproszenie do różańca

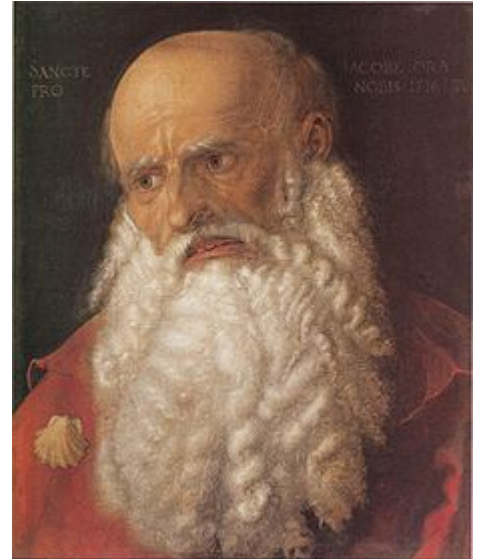
Słowa Matki Najświętszej z Fatimy i z Lourdes zachęcające do odmawiania modlitwy różańcowej są aktualne cały czas. *Odmawiajcie różaniec!* Wielu z nas czyni to codziennie, niektórym udaje się odmówić zaledwie przyrzeczoną dziesiątkę, wielu już nie czyni tego wcale. Jednak myślę, że

modlitwa ta nigdy nie zaniknie, z wielu powodów. Po pierwsze, bo jest niezwykłym darem Kościoła. Różaniec, tak jak sama Modlitwa Pańska (Ojcze nasz), zawiera w sobie to wszystko, co jako ludzie wierzący spodziewamy się znaleźć w prawdziwej modlitwie. *Ojcze nasz* jest darem Pana Jezusa, *Różaniec* jest darem Jego Kościoła. Po drugie, odmawiając różaniec bezpośrednio uczestniczymy w dziejach zbawienia, tych zapisanych w Ewangelii, i tych, które przez odmawianie tej modlitwy, ogarniają nasze życie teraz, takie jakie jest: w zdrowiu czy w chorobie, w smutku czy w pomyślności, w sile młodości, czy w zmierzchu życia. Dla człowieka wierzącego modlitwa wciąż pozostaje *największym przykazaniem*, jako czyn miłości do Pana Boga: *nieustannie się módlcie*, ale też jako życiowe zadanie: *na modlitwie bądźcie wytrwali*. Sami wiemy najlepiej, jak jest z tą naszą wytrwałością na modlitwie, jak łatwo ją opuszczamy, czasami zbywamy. Może teraz, w październiku uda nam się podjąć to zadanie życiowe włączając się w odmawianie modlitwy różańcowej osobiście, w rodzinie, w drodze do pracy, czy we wspólnocie Kościoła, w świątyni. Zachęcamy! **[prob.]**

Skąd się biorą wojny i skąd kłótnie...?

Zawarte w tytule pytanie jest stare jak człowiek, i wciąż jest aktualne. Również odpowiedź jest ta sama, bo źródła sporów, kłótni, wojen też są w człowieku. Ktoś powie, ale dzisiaj jest inaczej. Znamy powiedzenie: *Chcesz pokoju – szykuj się do wojny*, bo ciągły wyścig zbrojeń, zagrożenia rosną, rosną nakłady na obronność? To takie tłumaczenie globalne, nieściste.

Św. Jakub w swoim Liście (II czytanie) jest bardziej wnikliwy. Zaczyna od samego źródła, czyli od wnętrza człowieka, gdzie rodzą się ludzkie żądze, chęć sporu (często o byle co!), zazdrość i nieustępliwość. Wszystko to sprawia, że w ludziach rośnie diabelska gotowość do wojny; między sąsiadami – o miedzę, w rodzinie – o spadek, między narodami – o panowanie nad słabszym.

Św. Jakub widzi źródło sporów i wojen w tym, że ludzie się nie modlą, albo modlą się źle. Być może to ostatnie stwierdzenie nas zaskakuje, jakby jest nie na temat. Jeśli jednak spokojnie nad tym się zastanowimy, przyznamy rację św. Jakubowi. Bo tam gdzie ludzie się modlą, dobrze się modlą, tam też jest większa zdolność do przebaczenia, zgody, pojednania. Przynajmniej takich owoców oczekujemy po dobrej, szczerej modlitwie. Jeśli ich nie ma to może dlatego, że modlitwa nie jest dobra, nie jest rozmową z Bogiem, od którego wszystko pochodzi, ale jest monologiem ze sobą samym, na temat: Co mi się jeszcze należy, i jak pokonać tego drugiego. Panie, naucz nas dobrze modlić się. **[prob.]**

Pan Bóg mnie wspomaga

Czytanie pierwsze z Księgi proroka Izajasza ukazuje los człowieka udręczonego przez ludzi. Ów człowiek wyznaje: *Podałem grzbiet mój bijącym i policzki moje rwącym mi brodę. Nie zasłoniłem mojej twarzy przed zniewagami i opluciem.* Nie

jest to jednak skarga na jego własny los, ten człowiek nie użala się nad sobą. Przecież takie rzeczy działy się tysiące lat temu i dzieją się również dzisiaj, może tylko przy pomocy nowych środków. Istotą tego wyznania jest pokazanie prawdy, że Bóg jest jego wspomóżycielem: *Pan Bóg mnie wspomaga.* Bezgraniczne zaufanie Panu Bogu sprawia, że ów człowiek jest *nieczuły na obelgi*, sam Bóg czyni go odpornym i niewzruszonym wobec ludzi cynicznych i bezwzględnych.

W tym udręczonym człowieku rozpoznajemy Pana Jezusa w Jego męce i cierpieniu: *Podałem grzbiet mój bijącym i policzki moje rwącym mi brodę?* Słowa te znowu usłyszymy podczas Wielkich Dni. Zresztą słyszymy je codziennie, gdy ludzie bez twarzy, pozbawieni ludzkich skrupułów, rzucają na innych dowolne oskarżenia i obelgi, pozbawieni prostego ludzkiego wstydu. I wydaje im się, że są całkowicie bezkarni. Nie potrafią zrozumieć, że sami na siebie wydają najsurowszą karę, napadając na innych. Tak bardzo nam potrzeba świadomości, oprócz zwykłej, ludzkiej odporności, że to *Pan Bóg nas wspomaga*, że On jest zawsze po naszej stronie. *Niech żyje Pan! Moja Skała. [prob.]*

Pan Jezus – lekarz dobry...

Jak trudno dzisiaj znaleźć dobrego lekarza, choć sprzęt medyczny coraz lepszy. Najpierw badania krwi, świeże ranne sikanie do flaszeczki, potem najlepiej rezonans, tomograf, a

na końcu ...pełna szuflada leków, wciąż nowych, i drogich. A bóle nie ustępują. Na pewno zabrzmiałoby to jak wielkie uproszczenie, gdy opowiem o metodzie Pana Jezusa, o której usłyszymy dzisiaj. *Przyprowadzili Mu głuchoniemego i prosili Go, żeby położył na niego rękę. On wziął go na bok, z dala od tłumu, włożył palce w jego uszy i śliną dotknął mu języka; a spojrzawszy w niebo, westchnął i rzekł do niego: ?Effatha?.* Gdyby dzisiaj Chrystus próbował kogoś leczyć własną śliną, mógłby trafić do więzienia, za narażenie na infekcję, itd. Dziwna, choć niezwykle prosta metoda leczenia: *włożył palce, śliną dotknął języka, spojrzął w niebo, powiedział: Otwórz się. I po robocie! Zaraz otworzyły się jego uszy, więzy języka się rozwiązały i mógł prawidłowo mówić.* Szkoda, że dzisiaj już nie jest to możliwe, że takie uzdrowienia zdarzają się rzadko. Może zależy to od lekarzy, może od skomplikowanych przypadków chorobowych. Może od nastawienia samych chorych... Dzisiaj wszystko stało się takie skomplikowane. *Każdy przypadek jest inny – słyszymy.* Medycyna jest na wysokim poziomie, nakłady coraz większe, kolejki coraz dłuższe... Pozostał jeszcze Pan Jezus, który leczy przy pomocy środków prostych: ślina, palce, wiara... Panie, jeśli chcesz, możesz mnie uzdrowić... **[prob.]**

Wszelkie dary zstępują z góry, od Ojca

Już od jutra zacznie się nowa, szkolna praca, i nie tylko szkolna: zajęcia dodatkowe, korepetycje, treningi, itd. To wielki całoroczny wysiłek rodziców, nauczycieli, a przede wszystkim samych uczniów. Wysiłek intelektualny, psychiczny i duchowy. Ktoś

powie: za nami wakacje, czujemy się zregenerowani, odpoczęliśmy, nabraliśmy nowych sił, jesteśmy gotowi do pracy, nauki (choć czasami po wakacjach przydałby się jeszcze mały odpoczynek).

Dysponujemy więc nowymi siłami, nowym zapałem, w sukurs przychodzą nam wrodzone zainteresowania, pasje, zdolności? Przecież to wszystko pomaga realizować siebie, ułatwia pracę, naukę.

Nie warto jednak przesadzać z tym wszystkim, czym dysponujemy sami z siebie. Nasze siły łatwo się wyczerpują, ze zmęczenia potrafią wygasnąć nawet największe pasje, choroba może zakłócić najlepsze chęci i zamiary. Ponadto nauka, to nie tylko zdobywanie wiedzy o świecie, zdobywanie ocen, to także formacja osobowości, poznawanie siebie, rozeznawanie swojego życiowego powołania. Dlatego tak ważna jest modlitwa do Ducha Świętego, a więc do Tego, od którego pochodzi wszelkie dobro. Ponieważ *każde dobro, jakie otrzymujemy, i wszelki dar doskonały zstępują z góry, od Ojca światel*. Świadome wiązanie własnych wysiłków, osobistej pracy, nauki, z prośbą o Bożą pomoc stanowi dopiero pełną całość, w której dokonuje się dzieło naszego stworzenia. **[prob.]**

Pan mnie stworzył, swe arcydzieło

Tym arcydziełem, które sławi autor Księgi Przysłów jest Maryja, Matka Pana Jezusa i Matka każdego z nas. Matka Najświętsza jest Bożym Arcydziełem, a więc czymś, a właściwie kimś najbardziej niezwykłym. Na pewno mieliśmy już okazję podziwiać różne arcydzieła, wielkich malarzy, rzeźbiarzy, projektantów? Być może w czasie wakacji zachwycaliśmy się niezwykłymi widokami: wschodem słońca w górach, jego zachodem na horyzoncie morza, może podziwialiśmy cudowne poranne mgły w górskich dolinach, spadające gwiazdy podczas nocy perseidów?

Wszystko to piękne, niezwykłe, zapierające dech w piersiach, niezapomniane. A kimże wobec tego wszystkiego jest oblicze Matki Pana Jezusa, tej z Jasnej Góry, z Leżajska, z Kalwarii Pacławskiej, wsłuchującej się w szept rozmodlonych ludzi, starych i młodych, małżonków i duchownych. Szczęśliwych i zniechęconych, bezradnych życiowo, i zaradnych.

Autor Księgi Przysłów nie znał jeszcze oblicza Maryi, a tak trafnie, pięknie je opisał. Oblicza Matki Najświętszej, te w które my w różnych miejscach dzisiaj się wpatrujemy, być może też tylko przybliżają nam jej rzeczywiste oblicze, a jednak wpatrując się w nie, odkrywamy wszystkie te uczucia, jakimi obdarza nas Matka Pana Jezusa. Wpatrując się w oblicze Maryi odkrywamy wielką moc, tę moc, którą Matka Boża obdarowała swego Syna przy czwartej stacji. **[prob.]**

Przyjdźcie do mnie wszyscy utrudzeni

Dla wielu naszych parafian ubiegły tydzień był niezwykle intensywny. I nie tylko dla nich. Setki ludzi z całej diecezji wyruszyło w drogę, zaopatrzeni w dobry humor, karimaty, plecaki z napojami i jedzeniem, aby

znaleźć cel swojej wędrówki u stóp Jasnogórskiej Pani. Pielgrzymowanie od wielu setek lat wiąże się z wyrzeczeniem. Ale obecnie można zadać sobie pytanie: po co iść cały tydzień, prawie sto kilometrów w słońcu i deszczu, skoro drogę do Częstochowy można odbyć samochodem w półtorej godziny? I właśnie tu jest sens pielgrzymowania. Niezwiedzenie czy wygody, ale wyrzeczenie, trud, pot ofiarowane Zbawicielowi. To jest sens i istota pielgrzymowania. Na pewno wielu ludzi zadawało sobie to samo pytanie i być może doszli do podobnego przekonania. Sama modlitwa na pielgrzymim szlaku jest jedynie uzupełnieniem. Bo prawdziwą modlitwą są właśnie kolejne kroki zbliżające do Tronu łaski. Każdy z nas pielgrzymuje. Czy staram się podejmować trud pielgrzymowania, który zbliża mnie do Boga?

[wikary]

Bądźcie dla siebie nawzajem dobrzy i miłosierni

Pewnie świat byłby zupełnie inny w rodzinach, zakładach pracy, na drogach, w szkołach?, gdyby nam ludziom udało się wprowadzać w życie te słowa św. Pawła Apostoła. Wzajemna dobroć, miłosierdzie, które nie czeka wiecznie, by przebaczyć, nie trzyma bliźniego w więzieniu ?nieprzebaczenia?. Dobroć czyni

nas wolnymi, a jeszcze bardziej miłosierdzie. Wyobraźmy sobie Pana Jezusa przybitego do krzyża, który do ostatniej chwili swego skonania komuś by nie przebaczył. Ktoś został pozbawiony Bożego miłosierdzia. Dobry łotr, jak go nazywamy, otrzymał jedno i drugie. W jednej, ostatniej chwili swego istnienia, doświadczył dobroci Boga i Jego miłosierdzia. Jak wielu ludzi odchodzi z tego świata niepokodzonych z rodziną, bliźnimi, sąsiadami. Dobroć i miłosierdzie zbawia ten świat. Najpierw dobroć i miłosierdzie naszego ukrzyżowanego Pana. W taki sam sposób zbawia dobroć ludzka i okazane bliźniemu swemu miłosierdzie, zwłaszcza okazane ze względu na miłość do Pana Jezusa. Brak dobroci wzajemnej wobec naszych bliźnich i brak miłosierdzia wobec nich czyni nas mieszkańcami otwartego więzienia, stajemy się niewolnikami z własnego wyboru. Łudzimy się nawet, że inaczej być nie może, że taki stan jest stanem ?normalnym? w świecie, w którym żyjemy. Jednak słowa św. Pawła nie przestają być aktualne. Czy jest ktoś, dla kogo nie potrafię być dobry, komu nie umiem przebaczyć? **[prob.]**

Rabbi, kiedy tu przybyłeś?

O Świętym Ojcu Pio z Pietrelciny mówi się, że miał dar bilokacji, to znaczy, że w tym samym czasie widziano go jednocześnie w różnych miejscach. Coś podobnego sugeruje nam dzisiaj Ewangelia w odniesieniu do Pana Jezusa. Ludzie, którzy niedawno widzieli Jezusa w zupełnie innym miejscu, w jednej chwili odnajdują Go na przeciwległym brzegu. I zdziwieni tym, pytają: Rabbi, kiedy tu przyszedłeś? Chrystus nie odpowiada na to pytanie, ale namawia swoich słuchaczy, by zastanowili się nad tym, dlaczego Go szukają, i czego właściwie od Niego oczekują.

To nic nowego. Także dzisiaj ludzie bardziej szukają różnych sensacji niż żywego Boga. Że tam figurka płakała krwawymi łzami, że na jakimś oknie widać wizerunek Maryi? Pan Jezus dzisiaj chce powiedzieć przede wszystkim to, że JEST, że ISTNIEJE, i że JEST BOGIEM ŻYWYM, pośród nas, nieustannie i w każdym miejscu na świecie. Dlatego przekonuje o swojej obecności w Eucharystii, o tym, że jest obecny w znaku chleba eucharystycznego: *Ja jestem chlebem życia. Kto do Mnie przychodzi, nie będzie łaknął; a kto we Mnie wierzy, nigdy pragnąć nie będzie.* To wydaje się takie proste, maksymalnie uproszczone przez samego Boga, byśmy nie musieli Go szukać nie wiadomo gdzie, ale w konsekrowanym chlebie. W tym Chlebie On Jest, jest cała Jego moc, wszystko, czego nam potrzeba. W tym chlebie Bóg daje życie światu i tobie. **[prob.]**